

Talán örökre

Látó, 2011. január

Vigyázz, mondták nekem, mert úgy maradsz,
ha éppen túl sokáig fintorogtam,
és el kell ismernem most, hogy ravasz
dolog volt ez, mert nyilván visszatorpan

a gyermek attól, hogy talán örökre
arcára fagy egy múlandó mosoly
vagy bármi más, és bánatra-örömré
mindig vidám lesz, vagy mindig komoly,

de kezdek lassan mégis így maradni,
s mind nehezebben tudok elszakadni
egy-egy többé-kevésbé eltalált

érintéstől, gesztustól, feladattól
és persze legfőképpen: önmagamtól,
vagyis meg-megkísértem a halált.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat